

hàng bán chịu và dành sẵn thuốc ngon cho chàng. Mỗi lần chàng từ quán bán hoa đi tới, cô hàng thuốc đã reo lên :

— Kia ông. Cháu có thứ xi gà tốt lắm.

Và lần nào chàng cũng chắt một túi đầy xi gà. Tối nay, chàng từ từ bước qua tiệm Linh nam. Chắc diện mạo chàng đã thay đổi nhiều nên cô hàng thuốc không nhận ra và chào hỏi đơn đã. Hoặc giả đã nhận ra chàng nhưng tảng lờ không biết, vì khuôn mặt tiêu tụy và bộ quần áo tả nát của chàng đã tố cáo với thiên hạ chàng thất nghiệp đã lâu.

Lê Tùng thở dài, rẽ sang bên phải.

Via hè chật như nêm. Đi qua một sạp bán dao kéo, chàng đứng phắt lại.

Chàng nhìn đồng dao nhọn bày trên hè, đôi mắt tóe lửa. Chàng cầm một con dao lên, mân mê cái lưỡi mỏng dính và sắc bén, hỏi bằng giọng :
— Bao nhiêu ?

Người bán hàng đáp :

— Trăm hai.

Trong túi, chàng chỉ có một trăm, đúng một trăm. Chàng nói :

— Một trăm, bán không ?

— Tôi nói đúng giá. Biết ông mà cả, tôi đã nói thách trăm rưỡi.

Lê Tùng nín lặng. Người bán hàng nói tiếp :

— Tôi mới bắt đầu bán, xin ông mở hàng giùm. Ông trả thêm một tiếng nữa.

Lê Tùng khoác tay :

— Một trăm. Không bán thì thôi.

— Bớt ông mười đồng. Giá nhất định trăm

mốt.

Lê Tùng nhún vai :

— Thú thật với ông, tôi chỉ còn đúng một trăm. Nếu có tiền lẻ, tôi đã trả thêm mười đồng. Người bán ngẫm nghĩ một phút :

— Thôi, bán mở hàng cho ông vậy. Dao này sắc lắm, ông có thể dùng vào nhiều việc. Lần sau, ông nhớ lại mua thêm giùm tôi.

Lê Tùng lẳng lặng nhìn người bán gói con dao vào tờ giấy báo.

Đúng, con dao thái thịt này có thể dùng vào nhiều việc. Song người bán dao không ngờ được chàng dùng nó vào một việc đặc biệt, hoàn toàn đặc biệt.

Trăm bạc cuối cùng được lấy ra khỏi túi, Lê Tùng có cảm tưởng như chàng vừa cởi bỏ quần áo trở thành trần truồng trước đám đông biểu kỳ chen nhau trên đường Nguyễn Huệ đông nghẹt và ồn ào. Không một xu dính túi tại một thành phố nhiều thú vui khác thường như Sài Gòn, chàng sẽ chẳng làm được gì. Nhất định chàng phải tìm ra tiền.

Lê Tùng rẽ vào đường Tôn thất Thiệp. Chàng định đi thẳng, song lại ngăn ngừa tiến về phía rạp chiếu bóng thường trực Nam Việt, ăn thông ra đại lộ Hàm nghi. Cuối đường, bên tay phải, có một tiệm cơm thố bình dân, cơm dẻo như nếp, ăn với thịt bò xào cải làn và cua hấp thì ngon tuyệt.

Xế cửa tiệm ăn tàu này là nhiều căn nhà lầu, cũng do người Tàu ở. Lê Tùng biết rõ một căn gần tiệm bán tủ sắt. Trong nhà chỉ có một đôi vợ chồng trẻ. Vào giờ này, vợ còn bán hàng ở đại lộ

Hầm nghi, còn chổng ngời nhà đêm tiền.

Lê Tùng bước từ từ qua cửa. Như thường lệ, cánh cửa luôn luôn đóng kín. Đóng kín, nhưng không khóa.

Chàng nhìn chung quanh. Những tiệm ăn trước mặt đều chật cứng. Hai xe bán nước mía và cháo cá trên lề đường cũng không còn gế trống. Thiên hạ đang bận ăn uống và trò chuyện. Không ai quan tâm đến một người đàn ông tiêu tụy, cặp con dao dưới nách, sắp sửa thực hiện một kế hoạch xấu xa.

Dáng điệu tự nhiên, Lê Tùng xỏ cửa bước vào. Rồi chàng đóng lại, gài then cẩn thận.

Chủ nhân một Hoa kiều trạc 40, mặt bầu bĩnh, mặc áo thun trắng hở cổ — đang cúi đầu xuống bàn, nghe động, vội ngẩng lên. Trong nhà chỉ có một ngọn đèn. Ngọn đèn sáng quắc đặt trên bàn.

Thấy người lạ, người chủ cao giọng hỏi :

— Ông hỏi ai ?

Lê Tùng tiến sát bàn, rút tờ báo, lấy con dao ra hươi một vòng :

— Ngồi yên không dứt họng.

Người Tàu run cầm cập :

— Trời ơi. Anh đừng chém tôi tội nghiệp.

Giọng Lê Tùng sắc lẹm :

— Bao nhiêu tiền, anh đưa cho tôi.

Chủ nhà van vỉ :

— Chỉ có ba chục ngàn. Tiền bán hàng của vợ tôi. Ông lấy thì vợ tôi giết tôi chết.

Suýt nữa, Lê Tùng phì cười. Gã Tàu sợ vợ chỉ nghĩ đến vẻ mặt tam bành của sư tử Hà động, mà quên mất con dao sáng loáng. Lê Tùng kề lưỡi dao

vào cổ hắn :

— Tiền đâu đưa ra.

Nạn nhân lắp bắp :

— Để cả trên bàn.

Lê Tùng vợ đồng bạc hỗn độn nhét vào túi. Gã chủ lăm lét nhìn chàng.

Lê Tùng quắc mắt :

— Còn nữa ? Mày giấu ở đâu ?

— Thưa, chỉ có ngàn ấy thôi.

Lê Tùng ấn lưỡi dao vào da nạn nhân. Hắn run lên, mặt tái như gà cắt tiết :

— Ông tha cho tôi, tôi xin nộp.

Hắn kéo học bàn ra. Lê Tùng thấy một xấp bạc hai trăm mới đếm. Chàng phồng chửng số tiền trong ngăn kéo trên năm chục ngàn. Chàng bỏ luôn vào túi. Hai túi quần chàng phồng lên làm chàng vương chận.

Chàng định ra cửa thì bên ngoài có tiếng kêu :

— Mở cửa.

Tiếng kêu của đàn bà : người vợ từ cửa hàng về nhà. Nhanh như cắt, Lê Tùng vung tay trái ra, quạt vào màng tang gã chủ một phát atêmi. Hắn ngã lộn xuống đất.

Tiếng ghè và cây thịt bõ lỏng chông lọt vào tai người vợ ngoài cửa. Người vợ đập cửa :

— Gì thế ? Mở cửa mau lên.

Lê Tùng rút then, cánh cửa bật vào trong nhà, thiếu phụ suýt ngã. Thiếu phụ tuôn ra một tràng tiếng Phúc kiến đề tỏ sự giận dữ. Đến khi nhận ra người lạ, thiếu phụ rú lên. Lê Tùng đã giáng một cái tát kinh hồn vào má. Thiếu phụ khuyu xuống bất tỉnh.

Lê Tùng ung dung thoát ra ngoài.

Chàng bước rảo ra đại lộ Hàm Nghi. Thấy tắc xi, chàng treo lên, dặn lái về chợ Tân định.

Lâu lắm, chàng chưa quay lại sông bạc.

Mụ đàn bà dĩ thỏa chuyên mở cửa không còn nữa. Chủ sông thấu chình đưa chàng lên lầu nhì. Hẳn mời chàng hút thuốc, giọng thân mật:

— Mấy tháng nay không gặp anh, tưởng anh bỏ bọn tôi rồi. À, trông anh gầy gò và thiếu não quá.

Lê Tùng rít hơi thuốc thơm :

— Tôi vừa đau một trận thập tử nhất sinh xong. Phải vào nhà thương Đồn Đất đúng ba tháng. May mà thoát chết.

— Anh đau gì ?

— Gan. Hình như bị sạn.

— Anh hên đấy. Một ông khách chuyên đánh lớn cũng bị đau gan. Vào Grill để mổ, té ra bị ung thư. Trong vòng hai tháng là chết.

Ánh đèn nê-ông sáng quắc chiếu vào mặt xanh tái của Lê Tùng làm chàng xanh tái thêm. Chủ sông hỏi :

— Anh còn mệt phải không ? Để tôi bảo con nhỏ tiêm cho anh vài liều.

Lê Tùng lắc đầu lia lịa :

— Chơi xong đã mới hút. Hôm nay có nhiều tay cừ không ?

— Cũng khá đông. Tuy nhiên, không ai dám chơi lớn như anh lâu trước. Xin báo anh biết là tôi không dám đánh to nữa đâu. Năm ngàn là nhiều nhất.

Không khí quen thuộc của sông sóc đĩa làm Lê Tùng khỏe hẳn. Chàng đỡ lấy chai rượu rơm

nhập cảng của chủ sông, thông thả rót vào ly, uống liền miên. Bụng rỗng không, hơi men khiến chàng say say. Chủ sông chợt hỏi :

— Nếu anh chịu dùng đồ nguội, xin mời sang phòng bên. Tôi có nhiều xăng ỳch gà ngon lắm.

Lê Tùng xô cửa. Căn phòng xinh xắn này, chàng đã vào nhiều lần. Một cái tủ lạnh đồ sộ đứng sừng sững ở góc. Chủ sông mở tủ lạnh, nói :

— Mời anh tự nhiên. Để tôi kêu con nhỏ ra tiếp anh.

Chủ sông ra ngoài. Hai phút sau, một thiếu nữ trạc 18 ỏn ẻn bước vào. Thoạt trông, Lê Tùng biết là gái diêm, hạng gái diêm mới vào nghề, trang diêm nhẹ nhàng, dễ dạn ông tưởng làm là nữ sinh trung học, hoặc con nhà tử tế trốn nhà kiếm tiền đi xi nê.

Thiếu nữ mặc áo may-ô bằng sợi màu hồng, quần din chật chội, và đi giày ban thấp lè tè. Nàng tỏ môi bằng loại son nhạt, làn phấn đánh trên mặt rất khéo, người thiếu kinh nghiệm ngỡ là da nàng.

Nàng nhoẽn miệng cười :

— Chào anh.

Về mặt gày ốm của Lê Tùng gây ra sự ngạc nhiên đối với thiếu nữ. Nàng buột miệng :

— Trời, anh ốm quá !

Lê Tùng cười :

— Anh vừa ở bệnh viện ra.

— Vậy anh còn sức lực đâu ở lại đây đêm nay với em.

— Anh có hứa ở lại với em đâu ?

— Em không tin, Em xấu lắm, phải không anh ?

Lê Tùng nói dối :

— Không. Em đẹp lắm.

Nàng kéo ghế ngồi xuống :

— Sao anh chưa vào trong phòng ?

— Anh còn phải đánh bạc.

— Thế nào anh cũng được.

— Anh sẽ biểu em một nửa.

Thiếu nữ cười to :

— Thôi anh đừng nói phiêu nữa.

Lê Tùng nhai ngấu nghiền hai miếng xương nych. Chàng chiêu một ngụm rượu rom rồi dùng dũa :

— Em đợi anh một lát.

Thiếu nữ ồng ọ :

— Đứa nào nói láo Trời phạt.

Đang cười bỗng Lê Tùng nghiêm mặt :

— Chủ sông sợ tôi đại thắng nên cho cô cần tôi phải không ?

Thiếu nữ giạt mình :

— Ồ, cái anh này nói bậy.

Lê Tùng kéo nàng sát người, cho hai ngón tay vào cổ áo thun, đẩy cho cổ áo rộng hoác ra, rồi nhìn vào trong. Cô gái giẫy nảy, gỡ ra khỏi tay chàng. Chàng cười rú lên :

— Tưởng thật, té ra cao su chán chết.

Cô gái véo chàng gần chảy máu :

— Cao su kệ tôi.

Lê Tùng nhún vai, khệnh khạng đi ra ngoài. Anh đèn nê-ông làm chàng chói mắt. Chủ sông nheo mắt nhìn chàng :

— Xong rồi à ?

Chàng gặt đầu :

— Rồi.

— Tốt không ?

Lê Tùng đáp nhất gừng :

— Tốt.

Tiếng nói của gã xóc cái vang rân :

— Hai xấp, hai ngựa... Chẩn.

Lê Tùng hỏi chủ sông :

— Máy chẩn rồi.

Hắn đáp :

— Rền luôn 6 tiếng.

Lê Tùng móc đồng bạc trong túi ra, để trên bàn. Từ nãy đến giờ, chàng chưa kịp đếm. Bây giờ, chàng mới biết là nhiều. Số tiền ăn cướp của vợ chồng người Tàu không phải 7,8 chục ngàn mà là trên hai trăm ngàn.

Chàng liếc nhìn quanh chiếu : con bạc phần đông là đàn bà. Lê Tùng không thấy những bộ mặt quen thuộc. Chỗ Thu Hồ thường ngồi đã bị một thiếu phụ béo ụt ịt chiếm. Thiếu phụ xếp bằng tròn trên chiếu, ống quần vén lên gần đầu gối, để gãi sồn sột, để lộ hai bắp chân trắng bủng, lớn bằng cái lưng của gã đàn ông khảng khiu ngồi bên. Trông ngực và bụng thiếu phụ, Lê Tùng muốn ọe mửa. Toàn mỡ và mỡ, bụng thiếu phụ phồng ra như bụng khách trú bán mì ở Chợ Lớn, còn cái được nhà thơ nước Việt đặt tên mỹ miều là hai trái tuyết lê thì đồ sộ như hai quả ban-lông, lúc la lúc lắc một cách nặng nề, như muốn đè bẹp anh chàng gầy gò kẻ cận.

Thấy chàng nhìn chăm chăm, thiếu phụ mím miệng cười (trời ơi, cái miệng rộng hoác như khay trầu, lồm chồm những cái răng nhọn hoắt vĩ đại).

nói giọng đờ đờ :

— Chào ông Lê Tùng. Ông còn nhớ tôi không ?

Chết rồi, thiếu phụ đã biết tên chàng, thiếu phụ là người quen của chàng. Chàng cố moi trí nhớ, song á phiện và rượu rom đã làm óc chàng đặc sệt lại. Thiếu phụ cười nói òm oàm :

— Gớm, đàn ông chóng quên thật ! Tôi là bà chủ bin-dinh đường Trần hưng Đạo ấy mà !

Lê Tùng toát mồ hôi. Nếu thiếu phụ nhắc đến chuyện cắt nước, cắt điện, và thiếu tiền nhà, tiền nợ, thì nguy to. Gã chủ sòng sẽ không cho chàng chơi sóc đĩa nữa. Nhưng thiếu phụ chỉ cười hờ hững, rồi bịch người đàn ông ốm o xa ra :

— Ông Lê Tùng ngồi xuống đây với tôi cho vui.

Chàng ngồi bệt xuống, giọng thân mật :

— Xin lỗi bà. Tôi uống rượu nên óc lú lấp hết.

— Hừ, tôi già và xấu nên ông mới quên tên, chứ nếu là thiếu nữ hơ hớ xem. . .

— Bà cứ đây.

— Tôi nói thật đấy. Gặp ông may quá. Ông nhà tôi mang mấy con mèo đến bin-dinh, ông biết không ?

— Không.

— Đùng giấu. Tôi biết hết.

— Vậy bà còn hỏi tôi làm gì ?

— Tôi biết hẳn cho gái ở trong bin-dinh, song không biết ở phòng nào. Thằng quản lý ăn tiền lút mồm, lút miệng nên đã che đậy cho hẳn. Tôi bắt được thì xé xác ra.

Rồi hạ thấp giọng :

— Ông bạn giúp tôi đi. Tôi sẽ đền ơn.

Lê Tùng cũng đáp nhỏ vào tai thiếu phụ :

— Bà đền ơn gì ?

— Gì cũng được. Ông đòi gì tôi cũng chiều. Bao nhiêu tiền, tôi cũng đưa. Hoặc ông muốn . . .

Lê Tùng lạnh người không dám nghe thêm nữa. Nhưng thiếu phụ cứ thăm thăm :

— Ông muốn không ? Lâu lắm, tôi không thèm nhìn mặt lão già nữa.

Một ý nghĩ hiện ra trong óc Lê Tùng. Chàng hỏi :

— Bà đánh đến mấy giờ ?

— Tôi ấy à ? Nếu cần đánh đến sáng.

— Bà không sợ ông ấy rầy la ư ?

— Dám. Hẳn sợ tôi như cọp.

Gã xóc cái nói lớn :

— Mời quý vị rút tay ra. Ông Lê Tùng đặt chưa ?

Lê Tùng ném đồng giấy bạc to xuống chiếu :

— Lê.

Thiếu phụ suýt soa :

— Ông đánh lớn quá.

Lê Tùng nhăn mặt :

— Tôi hết tiền rồi. Chỉ đánh một lần thôi.

Thua thì nhận túi.

— Tôi sẽ cho ông vay.

— Sợ lắm. Tôi sợ không có tiền trả.

— Ông chiều tôi, rồi không trả cũng được.

Khí lạnh dằng dầy người, Lê Tùng run cầm cập. Nghĩ đến lúc phải ôm đồng thít kinh khủng này vào lòng để kiếm tiền, chàng cảm thấy bàng hoàng, tay chân rời rã.

Gã xóc cái hồ to :

— Bốn ngựa. Chẵn.

Lê Tùng ngáy người nhìn 4 đồng tiền trắng xóa nằm tênh hênh trên cái đĩa sứ. Thế là hết. Chàng dứng vào tội ác, lấy tiền đánh bạc, hy vọng làm giàu. Hy vọng của chàng đã tan ra thành khói.

Thiếu phụ béo mập nhìn chàng bằng con mắt ái ngại :

— Ông thua rồi.

Lê Tùng thở dài :

— Vàng, thua sạch rồi.

— Ông cần vay bao nhiêu ?

Từ tưởng liêm sỉ thức dậy rồi rập trong lòng Lê Tùng. Chàng đang cần tiền, rất nhiều tiền, song không thể vay tiền của thiếu phụ ở tuổi đời xuân ghè gớm này. Chàng lắc đầu :

— Cảm ơn. Tôi không vay.

Thiếu phụ sững sốt :

— Ông lấy tiền đâu mà đánh ?

Lê Tùng xua tay :

— Tôi không đánh nữa.

Đột nhiên, chàng nhìn bốn đồng tiền trên đĩa lần nữa. Một ý nghĩ thoáng qua óc. Chàng háit hàm bảo gã xóc cái :

— Phiền anh cho tôi xem cái đĩa.

Mặt hần biến sắc :

— Anh xem làm gì ?

Lê Tùng nhòai người cướp lấy cái đĩa. Chàng đoán không sai : đó là đĩa giả. Loại đĩa đặc biệt này bọn chủ sòng bắt lương thường dùng để bịp. Người xóc cái có thể sai khiến đồng tiền trên đĩa lật ngựa hay sấp. Lê Tùng trợn mắt :

— Các anh gian lận.

Chủ sòng đánh thật mạnh vào tay chàng, cái đĩa sứ rơi xuống đất vỡ tan tành. Hắn nắm cổ áo chàng, giọng dữ tợn :

— Nếu anh cần tiền, tôi sẽ đưa cho, đừng giở thói còn đồ cả vú lấp miệng em ra ở đây. Sòng bạc của tôi hoạt động từ hai năm nay, rất đúng đắn và tín nhiệm. Anh còn vu khống nữa, tôi sẽ cho một bài học.

Lê Tùng cười nhạt :

— Anh cố ý làm vỡ cái đĩa, nhưng mảnh sứ vẫn còn, tôi có thể chấp lại và minh chứng rằng anh gian lận.

Con bạc đứng dậy lộ nhố. Một người đàn ông nói lớn :

— Thảo nào tôi thua sạt nghiệp. Anh phải trả tiền cho tôi, bằng không tôi báo cảnh sát.

Gã chủ buồng áo Lê Tùng ra, lùi lại một bước, cho tay vào túi :

— Tôi không có thời giờ cãi lộn với các anh. Ai không ưng chơi nữa thì xuống nhà, tôi sẽ bố thí cho một ít tiền. Muốn báo cảnh sát, tôi không cấm. Song muốn giữ thân thể nguyên vẹn cho vợ con nhờ, thì đừng làm tàng.

Người đàn ông to tiếng bỗng nín lặng, vẻ sợ sệt hiện rõ trên mặt. Gã chủ gằn giọng với Lê Tùng :

— Còn anh nữa. Sức anh chỉ chịu được một nhát dao là mất mạng. Anh bằng lòng ngậm miệng chưa ?

Lê Tùng đáp từ từ :

— Lưỡi dao của anh, tôi coi là muối tép. Anh

tỏ chức cờ bạc gian lận, anh phải hoàn lại tiền. Nhược bằng anh không trả, tôi đã có cách.

Gã chủ rút lưỡi dao sáng loáng ra. Lê Tùng xắn tóc, gã chủ đâm tréo vào tim chàng. Chàng né người sang bên, mũi dao kéo rách một mảng áo. Lê Tùng co chân, đá vào bụng gã chủ. Hấn gạt bàn chân chàng ra, rồi nhảy vào người chàng, con dao đảo một vòng.

Lê Tùng phải ưỡn người ra sau để tránh. Lưỡi dao hót qua tóc chàng. Thoát hiểm, chàng vung hai tay lên. Con dao rơi xuống đất, kêu choang một tiếng. Gã chủ phi thân chạy lại nhặt, nhưng Lê Tùng phóng ngọn độc cước vào mặt, làm hấn ngã nhào. Chưa hả giận, chàng còn dựng đứng hấn dậy, đâm tới tấp vào mũi, vào miệng, máu chảy chan hòa, đến khi hấn mềm nhũn như bùn mới chịu buông ra.

Bỗng có tiếng người la lên :

— Cảnh sát.

Lê Tùng chạy ra ban-công. Chàng đựng một cảnh sát viên mặc đồng phục vừa từ mai nhà tuột xuống. Hai công an viên khác từ thang gác chạy lên, trên tay cầm súng lăm lăm. Căn phòng nhòn nháo naur ong võ tở.

Một người cảnh sát ra lệnh :

— Tất cả đứng yên. Ai bỏ chạy sẽ bắn.

Mọi người đều riu riu tuân lệnh. Nghĩ đến lúc bị đưa lên phòng thẩm vấn, rồi công tay chớ ra dự thẩm. Lê Tùng không thể tuân lệnh. Còn nước, còn tát, nếu chàng triệt hạ được người cảnh sát ngoài ban-công, chàng có hy vọng thoát thân. Trèo mái, nhảy tường là môn sở trường của chàng. Hồi

còn là khóa sinh trường huấn luyện gián điệp của Sở, chàng đã trèo mái nhảy tường thoăn thoắt như vượn.

Lê Tùng đâm đầu ra cửa. Người cảnh sát chặn lại :

— Đứng yên.

Lê Tùng húc vào người y. Y ngã bấn vào tường. Lê Tùng ra đến ban-công. Chàng không ngờ bên ngoài còn một cảnh sát viên khác đứng gác. Chàng ôm lấy y, dùng nhu đạo, quật ngã. Nhưng người cảnh sát vừa té đã lồm cồm bò dậy, rút súng ra khỏi vỏ, giọng chát chúa :

— Đứng yên. Nhúc nhích là bắn.

Họng súng cách Lê Tùng ba thước. Trong khoảng ngắn này, người cảnh sát không thể bắn trệt ra ngoài. Chàng đành đứng yên.

Năm phút sau, toàn thể các con bạc bị giải ra xe. Riêng Lê Tùng được ngồi ở băng trước, cạnh một cảnh sát viên lực lưỡng, ngón tay hờm sẵn trên cò súng. Chiếc xe sơn xanh bịt bùng phóng về ty cảnh sát quốc gia quận Nhất.

— Bị can Lê Tùng, 6 tháng tù ở...

Lê Tùng thần nhiên nghe tòa án tuyên phạt sáu tháng tù về tội hành hung nhân viên công lực. Chàng đã ngộp xuống vũng bùn sa đọa, mùi bùn tanh hôi dính khắp người ; bắt bớ, ra tòa, tù tội, đối với chàng chỉ là những diễn biến tất nhiên của cuộc đời bèn lẽ xã hội.

Lê Tùng rời vành móng ngựa, đưa tay chó người cảnh sát công lại, dẫn ra phòng đợi nhỏ hẹp sau tòa án, nét mặt vô cùng bình thản.